

Det siger sig selv, at en standardsats ikke vil kunne være afregningsform i enhver tænkelig situation. Men hvis de faktiske meromkostninger på en konkret rejse overstiger standardsatsen, har arbejdsgiveren og den ansatte som ovenfor nævnt en række andre gode muligheder for at kompensere for omkostningerne, herunder ikke mindst muligheden for at refundere omkostningerne ved fremlæggelse af regning.

Standardsatsen er som nævnt fastsat, så den dækker den ansattes *typiske* meromkostninger ved at være på rejse - som et praktisk alternativ til arbejdsgiverens dækning af udgifterne efter regning m.v. Det er de typiske meromkostninger til kost samt lokal transport, telefonsamtaler, indskrivning af bagage, drikkepenge m.m., der skal dækkes af standardsatsen. Visse erhvervsgrupper er ved lovgivningen om de skattefrie rejsegodtgørelser imidlertid vurderet til *typisk* ikke at have sådanne faktiske meromkostninger på tjenesterejser svarende til standardsatsen på grund af erhvervsgruppernes særlige forhold. Dette kan f.eks. skyldes, at ansatte inden for disse grupper typisk arbejder under sådanne forhold og vilkår, at der kun vanskeligt kan opstå meromkostninger af den nævnte karakter på rejsen. Disse grupper kan derfor ikke anvende standardsatsen. Dette er en konsekvens af det anførte mål med standardsatsen, nemlig at den skal dække udgifterne i typesituationen, men ikke skal indebære en generel overkompensation.

Reglen om begrænsning i anvendelse af standardsatsen for visse erhvervsgrupper tager lige som reglerne om standardsatsens størrelse udgangspunkt i typesituationen. Reglen siger *ikke*, at disse erhvervsgrupper aldrig har meromkostninger på tjenesterejser. Hvis ansatte, der hører til de erhvervsgrupper, der er udelukket fra at anvende standardsatsen, alligevel måtte have meromkostninger på en tjenesterejse, kan parterne imidlertid benytte sig af de tidligere nævnte andre skattemæssige muligheder for at kompensere herfor, dvs. arbejdsgiveren kan stille kost og logi m.m. til rådighed for den ansatte eller dække dennes merudgifter efter regning.

Kompensationsmulighederne i denne situation svarer altså helt til kompensationsmulighederne for ansatte tilhørende de erhvervsgrupper, der kan anvende standardsatsen, men som

har større meromkostninger end standardsatsen og derfor ikke ønsker at anvende denne.

En af de erhvervsgrupper, der ifølge ligningslovens § 9, stk. 5, er udelukket fra at anvende standardsatsen, er personer, der er påmønstret skibe. Denne undtagelsesbestemmelse var allerede før 1. april 1999 gældende for personer ansat udenfor det offentlige, herunder for ansatte på fiskerfartøjer. Med den i indledningen af mit svar omtalte ophævelse af statsskattelovens § 5, litra d, gælder denne begrænsningsregel nu generelt, dvs. både for privat ansatte og for offentligt ansatte.

Skatteministeriet har overfor Forsvarsministeriet givet udtryk for, at det i relation til den omhandlede begrænsningsbestemmelse i ligningslovens § 9, stk. 5, anser Søværnets sejlene personel for at være påmønstret skibe, når de er på sejlene tjeneste. Dette skal ses i lyset af, at personellet under denne tjeneste udfører arbejdsopgaver, der er en bestanddel af og indgår som led i skibenes sædvanlige drift. Det sejlene personel i Søværnet kan efter Skatteministeriets opfattelse derfor ikke modtage skattefrie standardgodtgørelser til dækning merudgifter i forbindelse med den sejlene tjeneste efter ligningslovens § 9, stk. 5 - 9.

Men undtagelsen i ligningslovens § 9, stk. 5, hindrer som nævnt imidlertid ikke Søværnet i *på anden vis* skattefrit at dække eventuelle merudgifter, som de ansatte måtte have i forbindelse med tjenesten. Søværnet har således lige som andre arbejdsgivere mulighed for at stille de fornødne »goder« (logi, kost m.m.) til rådighed for de ansatte, således at disse undgår merudgifter. Søværnet kan endvidere refundere eventuelle meromkostninger skattefrit efter regning. Endelig kan det sejlene personel, i det omfang Søværnet ikke dækker merudgifterne, på samme måde som andre lønmodtagere foretage fradrag efter de sædvanlige regler for lønmodtageres indkomstopgørelse for dokumenterede merudgifter ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Jeg finder således ikke, at Søværnet og dets personel er så ringe stillet i relation til mulighederne for udgiftsdækning, som visse af de dagbladsartikler, der på det seneste har været bragt om spørgsmålet, har kunnet give indtryk af.